

Straffe mannen en madammen

Klapstuk gebruikte 'persoonlijkheid' als een lokmiddel voor het publiek, maar dat kan een 'discours' over dans niet vervangen, stelt Marianne Buyck. Zij bespreekt een aantal voorstellingen.

Lui: 'ça va?' - Elle: 'ça va.'

De programmabrochure waarmee Klapstuk zich tot zijn publiek richt, vertelt hoe een en ander begonnen en verlopen is. Na een inspirerend gesprek met Griet van Laer en An-Marie Lambrechts is Platel bereid als 'engelbewaarder' of als muze te fungeren voor Klapstuk. Het gesprek dat begint als een gesprek over de dansscène en wat waarom te kiezen, wijkt af. 'Elke discussie over wat de "dansscène" is waaruit Klapstuk een selectie zou kunnen maken, wijkt al gauw uit naar een zijspoor: mensen die Alain Platel heeft ontmoet op zijn

vele tournees en die hem boeien. Individuen die een beetje rare dingen doen, vaak buiten het geijkte "circuit". Er komt een keuze uit van 'hoogst individuele individuen', die werken 'op de grens van dans en theater', die samen een 'rare-kwieten-kabinet' vormen. (Het woord komt in de brochure herhaaldelijk terug). Daarnaast delen de programmatores met Platel een 'fascinatie voor wat (neo)klassieke dans binnenste-buiten-gekeerd oplevert in de handen van een choreograaf als William Forsythe en zijn horde dansers'. Reden om te zoeken in

die 'horde', want die dansers zijn ook 'straffe individuen' en ze vormen – naast het 'rare-kwieten-kabinet' – een 'kabinet op zich'. De groepsfoto van Klapstuk 99: rare kwieten en straffe mannen en madammen.

De vraag is, wat het betekent zo te beginnen. Een programmabrochure is natuurlijk een bijproduct, één van de laatste dingen die gemaakt worden. Het is communicatie en dient om publiek te werven. Maar het is toch ook zo dat programmatores niet alleen voorstellingen kiezen en samenbrengen, maar tegelijkertijd en me-

Double Points - Emilio Greco en Pieter Scholten, Zwaanproducties, Korzo producties / Ben van Duin

